

Magyarok őstörténete

Összefoglaló

ACTA HISTORICA HUNGARICA TURICIENSIA

VII. évfolyam 2. szám

0

ZMTE 3. sz. kiadványa

Harmadik bővített kiadás

Zürich * Budapest

2007

Ezen irat figyelmes elolvasása négy órát igényel

© ZÜRICHI MAGYAR TÖRTÉNELMI EGYESÜLET
zürichi közhasznú egyesület
**Háromszor előterjesztve az Európai Unió
„René Descartes” tudományos díjára**

CH-8047 Zürich, Postfach 502
Postscheckkonto: Zürich 80 36214-1
www.zmte.hu
zmte@freemail.hu

Kiadványaink a történelem tanár továbbképzés tankönyvei
(T 300730-1676/1999 T 302460-780/1999)
(Nyt. sz.: 02-008-04; Akkr. sz.: AL 0517)

ISBN 963 9204 37 4

Szerkesztés:
Zürichi Magyar Történelmi Egyesület
Elnök: Dr. Csihák J. György

Ezt a tanulmányt

ÍRTA

a Zürichi Magyar Történelmi Egyesület őstörténeti írói munkaközössége. Többen felajánlották a nevüket, de közlésüktől több okból eltekintünk;

MEGTÁRGYALTA

az Egyesület Ötödik (Altenbergi 1990) és Hatodik (St. Galleni 1991) Magyar Őstörténeti Találkozója és a 2004 őszén alakított őstörténeti munkacsoportja. Több nézet összefoglaló ismertetése, tehát nem feltétlenül egyezik bárki nézetének összességével.

Az Egyesület négy világrész húsz országában élő olyan személyek szervezete, akik a magyar történelem kutatásának nemzetközileg elismert szakértői, vagy csak szerelmesei. Nem mind magyar anyanyelvű vagy származású, de valamennyien felismertük annak szükségességét, hogy a magyar nemzet fennmaradásának nélkülözhetetlen kelléke a letisztult, szilárd nemzettudat. Nemzettudat pedig vagy nincs, vagy csak igen zavaros lehet szilárd tudományos alapokon nyugvó, de nemzeti érzelmet ébresztő és erősítő történelemírás nélkül.

Mivel minden nép és nemzet története őstörténetével kezdődik, ezért egyesületünk elsődleges céljaul tűztük ki őstörténetünk kutatásának erőteljes támogatását a minél nagyobb fokú tisztánlátás érdekében. A jelen tanulmány megjelenéséig hat különböző országban mindég egy hétig tartó, összesen 19 magyar őstörténeti találkozót rendeztünk, átlag negyven szakember részvételével. Az egyes találkozók munkájának eredményét és teljes szöveganyagát kötetekben megjelentettük.

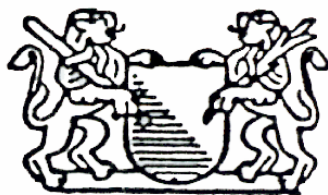
A jelen magyar őstörténeti összefoglalót nem azért írtuk, mert úgy gondoljuk, hogy minden kérdésre megtaláltuk a helyes választ, vagy mert magunkat a megírására a legilletékesebbnek tartjuk, hanem azért, mert ilyen összefoglalás nincs és nagyon hiányzik.

Nemzetünk mai zavarában nélkülözhetetlenek az ilyen fogódzkodók: kik vagyunk, honnan jöttünk, mik a valóságos eredményeink, szégyellnünk kell-e magunkat, vagy emelt fővel nézhetünk önmagunk és a világ szemébe?

Egyesületünk az egyetemes magyarság - mindezideig - egyetlen olyan tudományos társadalmi szervezete, amely minden tekintetben semleges és független, ahol tovább él a becsületes magyar nemzeti történelemkutatás, történelemírás és történelemoktatás.

Zürich – Budapest, 2006. nyarán

Zürichi Magyar Történelmi Egyesület

**Ennek a munkának az a célja,
hogy segítséget nyújtson**

*A*ki elolvassa, átfogó képet nyer a magyar őstörténet főbb összefüggéseiről, de előzményeiről is. Így jobban kiismeri magát a terjedelmes irodalomban, ahol esetleg a szakember is eltéved a rengeteg dátum, hadi esemény, népnév, földrajzi fogalom és a sokféle elmélet forgatagában.

Írásunk élére egy általános tartalmú bevezetést illesztettünk, amelyben a népek csoportosítását bemutatjuk elsősorban a DTV Atlasz (Deutscher Taschenbuch Verlag) alapján - így tanítják ma Németországban és nagyjából az egész nyugati kultúrkörben.

Fontos tudni, hogy még a tetszetős külsejű vagy fogalmazású irodalom is lehet a tartalmát illetően szánalmas, félrevezető. Másrészről, gyakran találkozhatunk szerény kivitelezésű művekben vagy lapokban kitűnő szakmai munkával. Azt sem árt megjegyezni, hogy a köztisztelőben álló szakemberek munkája is lehet igen gyér, viszont majd minden, őstörténettel foglalkozó írásban található egy-egy igaz gyöngyszem.

Ez az írás segít az eligazodásban.

Bevezetés

A történelemtudomány művelői körében általánosan elfogadott az a nézet, hogy történelemnek azt tekintik, aminek hiteles, írásbeli forrása van. Ebből egyenesen következik az a tény, hogy mindaz, amit történelemként ismerünk, rengeteg szubjektív elemet tartalmaz, hiszen az emberiség - főleg korai - történelmének aránylag kevés az írásbeli emléke.

A hézagot a történelemmel foglalkozó kutatók részben a társtudományok eredményeire támaszkodó gondolati elemekkel töltik ki. Mindebből következik, hogy az emberiség történelmének egésze az utódok számára feltehetően sohasem lesz a maga teljes valóságában ismert. A tényként elfogadott adatok alapján mindig szükség van és lesz egy-egy történelmi fejezet feltételezett fölvázolására – ez az, amit a történelemkönyvek minden időben tartalmaznak. *A tudomány feladata a tárgyilagos adatgyűjtés és az újabb, megbízható adatok alapján új és újabb történelmi kép felvázolása.*

Noha tisztelnünk kell az elődök munkáját, a kortársak másféle elképzeléseit, ám minden népnek jogában áll saját történelmét saját ismeretei alapján írni. Történelmünk kezdetéről persze csakis elképzeléseink vannak.

Miként Földünk kialakulására, úgy a Földön élő emberiség kifejlődésére is több elmélet született. Mindkettőt illetően voltak és vannak úgynevezett vallási és úgynevezett természettudományi, nyilvános és titkos, teremtési, illetve leíró tanok.

Természettudományos ismereteink szerint az első olyan lény, amelyet már embernek minősítenek, mintegy három és fél millió évvel ezelőtt hagyta hátra jelenlétének a nyomait. Ebben a keltezésben aránylag nagy az egyetértés a kutatók között. A kutatók egy csoportja azonban azt is hajlandó elfogadni, hogy már jóval régebben, mintegy 8-15 millió évvel ezelőtt előember elődének tekinthető lény élt a Földön. Ebből a lényből több előembertípus alakult ki, közöttük a ma élő ember, a *Homo sapiens sapiens* elődje is. Hogy miként alakult ki a sokféle külsejű, vércsoportú, génjeiben néha egymással alig összeegyeztethetően programozott mai ember, arra

nézve végleges válasz nincs. Arra a kérdésre még valamelyest megbízható felelet sincs, hogy a ma élő ember mikor érte el intelligenciája mai szintjét.

A régészeti kutatások mai állása szerint az utolsó jégkorszak végét követően, kb. Kr. e. 9000 táján, legelőször Elő-Ázsiában kezdődött meg az azelőtt kizárólagosan halász-vadász-gyűjtögető gazdasági viszonyok között élő emberiség áttérése az élelmiszertermelésre, azaz a földművelésre és az állattenyésztésre, amellyel együtt járt a letelepedett életmód is. Ezt a folyamatot általában újkőköri forradalomnak szokták nevezni, mert lehetséges, hogy tényleg forradalmasította az akkori emberiség életviszonyait, mind gazdaságilag, mind társadalmilag, mind pedig a népesség számát illetően. Tudnivaló ugyanis, hogy a földművelés és az állattenyésztés terméshozama már a legkezdetlegesebb fokon is kb. százszor több embert képes eltartani, mint a halászat és a vadászat. Ennek következtében már a földművelő-állattenyésztő életmód – tehát az úgynevezett újkőkör – kezdeti fokán a népesség a korábbi halász-vadász időhöz viszonyítva rövidesen mintegy megszázsorozódott. Ehhez járult, hogy később, az ekés földművelés kialakulásával a terméktöbblet – és ezáltal természetesen a szaporodás lehetősége is – még tovább emelkedett, majd az öntözéses gazdálkodás bevezetése után a Tigris-Eufrátesz közén (a Folyamközben, görög néven Mezopotámiában), a Nilus mentén és az Indus folyó völgyében egy újabb, nagymértékű terméshozam-növekedés következett be. Ennek következtében természetesen ismét – ezúttal már harmadízben – ugrásszerűen megnövekedett a népesség. Ez a harmadik terméktöbbletnövekedés és a vele járó demográfiai robbanás teremtette meg az emberiség történelmében azokat az alapfeltételeket, amelyek lehetővé tették a valódi értelemben vett városias magaskultúrák kialakulását.

A ma élő ember írásban rögzített emlékezete szerint a két legrégebb emberi magaskultúra előbb a Folyamközben, majd nem sokkal később a Nilus völgyében alakult ki. A nemzetközi kutatás mai álláspontja szerint a mezopotámiai magaskultúra az úgynevezett Uruk korszak idején, a Kr. előtti 4. évezred derekán kezdődött, az

egyiptomi pedig Kr. előtt 3200-3100 körül, Alsó- és Felső-Egyiptom egyesítésével, Menes fáraó alatt.

Azután, Kr. előtt 2500 táján kialakult a szintén városias Induskultúra, valamint Nyugaton, a Földközi-tenger térségében is megkezdődött a városiasodás: a Kr. előtti 3. évezred folyamán e régióban is egymás után jelentkeztek a városias magaskultúrák – Trója, Kréta, Mükéné. E műveltségek hordozói, a mediterrán kultúrnépek, mint például a föníciaiak, pelázgok, punok, etruszok, iberek sem szemiták, sem indoeurópaiak, hanem ragozó (agglutináló) nyelvet beszéltek, egészen a Kr. előtti 2-1. évezred fordulójáig. Csak Kr. előtt 1000 után jelentek meg az úgynevezett indoeurópai nyelveket beszélő népcsoportok a Földközi-tenger térségében.

A nyelvészek szerint a ma élő népek, ha nem ragozó (agglutináló), akkor hajlító (flektáló) nyelvet beszélnek, vagy e két legrégebbi rendszer keverékéből kialakult izoláló, illetve inkorporáló nyelvvel élnek. A ragozó nyelvek csoportjába tartozik – egy nyelvcsoportsítási rendszer szerint – a finnugor, amelynek két fő ágát adják: a finnt és az ugort. Ez utóbbi ágra teszik a magyart. Hogy melyik csoport pontosan mit jelent, melyik mai vagy régi nyelv melyik csoportba sorolható, hogy az egyes tulajdonságok melyik nyelvben milyen mértékben vannak vagy voltak jelen, azzal a nem szakember jobb, ha nem kezd foglalkozni. A tisztázás a nyelvészek feladata – lenne.

A Tigris és az Eufrátesz völgyében egykor élt, a mai kutatók által szumérnek nevezett nép alkotását joggal tekinthetjük a mai emberi műveltség ősének. A kutatók között máig elkeseredett vita folyik arról, hogy vajon a szumérok később beköltözött jövevények-e Mezopotámiában, avagy már az ottani újkőkor kezdete óta (az úgynevezett Eridu-Ubaid műveltség első periódusa, azaz kb. Kr. előtt 5400 óta) ott laktak-e, vagyis hogy ők voltak-e a legkorábbi folyamközi földművelő gyarmatosok. Megjegyzendő azonban, hogy az utóbbi négy évtizedben előkerült újabb régészeti leletek a szumérok őslakos volta mellett szólnak és cáfolják a bevándorlási elméletet, amely egyébként is aligha más, mint egy úgynevezett tudománytörténeti szálladék: a 19. század első feléből származik,

amikor az őstörténet-kutatás még úgy vélte, hogy az emberi műveltség Közép-Ázsiából terjedt szét az egyéb területekre – tehát a sumérokat is Közép-Ázsia tájairól vándoroltatták Mezopotámiába. A kutatók a sumérok mellett az észak-mezopotámiai térség ősi lakóit, a sumér-akkád ékiratok szubar vagy szubir népét is besorolják az elő-ázsiai újkőkori műveltségek kialakítói és hordozói közé.

A pártusok nem tartoznak a sémi csoportba, az európai tudományosság iráni népnek tartja őket, ami azonban még nincs kétségtelenül bizonyítva. Ugyanez áll a médekre is, akiknek nyelvét nem ismerjük, de az európai kutatók szintén iráninak vélik. Kissé más a helyzet a szkíták esetében. Az utóbbi száz évben ugyan általában a szkíták (szittyák) is iráninak számítottak, újabban azonban egyre többen kétségbe vonják iráni voltukat. Hérodotosz a szkíták három fő ágát ismeri, az egyiket a Kárpát-medencébe helyezi, a Maris (Maros) folyó partjára, amely az Istrosba (Duna) torkollik.

Mai régészeti ismereteink szerint Európa és Nyugat-Ázsia mai népességének túlnyomó többsége, végső fokon, az elő-ázsiai kőzskori és korai fémkori ősi műveltségek túlszaporodott népességének mintegy négyezer éven keresztül (kb. Kr e. 6000 és 2000 között) hullámszerűen, többszörösen ismétlődött gyarmatosítása útján, ezekből a közel-keleti etnikumokból ötvöződött és alakult. E tömeges elő-ázsiai kirajzások régészetileg pontosan követhetők és igazolhatók Európa és Nyugat-Ázsia legnagyobb részében (az említett népek kitűnő hajósok is voltak), kivéve a magas északot.

Ez a régészeti lelethelyzet igen nagy mértékben igazolja a közelmúlt nagy indoeurópai nyelvész, N. S. Trubeckoj herceg elméletét az indoeurópai nyelvek úgynevezett areális nyelvcsövetség voltáról. Eszerint az indoeurópai nyelvek nem genetikai, leszármazásbeli rokonságban állnak egymással, hanem sok különböző nyelvből alakultak ki az idők folyamán, hosszas, szoros kapcsolatok nyelvi következményeiként. Ennek során a szomszédos nyelvek kölcsönösen kiegyenlítődték, kisebb-nagyobb mértékben közös nyelvi elemeket alakítottak ki. A jelek szerint azonban ez a nyelv-kialakulási elmélet nem csak az indoeurópai nyelvekre érvényes, hanem a többi úgynevezett nyelvcsaládra is. Aligha van nagyobb

jelentősége annak az előbb említett tudományos vitának, hogy a pártusok, a médek, a szkíták és még néhány más steppei lovasnép, amelyeket általában iráninak mondanak, valóban iráni nyelveken beszéltek-e.

Iránnal a magyarságnak is van eddig még kevésbé kimutatott, de nyilvánvalóan jelentős kapcsolata. Erre utalnak – többek között – pl. csodaszarvas mondáink is, szám szerint három. Mindhárom mondában van egy közös vonás, amely hiányzik minden más nép csodaszarvas mondájából: a Kárpát-medencébe vezetnek.

A hunok és az avarok a kutatók által töröknek (*turk*) nevezett népcsoporthoz tartoznak, amely számos népi egységet foglal magában (kazárok, onogurok, uzok, besenyők, kunok vagy polovecek, tatárok, ujgurok, szeldzsukok, csuvasok, bolgárok, kazakok stb.). Tudvalevő például, hogy a nem török csoportba tartozó gótok és gepidák, az iráninak mondott alánok stb. egy része is hosszú időn át a hunokkal élt. Több kutató török népnek mondja a szkítákat is, akikkel viszont együtt éltek a tohárok, a szarmaták, a masszagéták és az amazonok. Egyes kutatók szerint a máig Ázsiában élő török népek (azerbajdzsán, özbek stb.) urál-altaji nyelvrokona a koreai és a japán is, valamint egyes észak-, közép- és dél-amerikai – ma indiánnak nevezett – nép is.

Egy másik rendszerezés szerint a szkíták, a hunok, az avarok, a bolgárok, a kazárok, a besenyők, a kunok és a magyarok stb. az úgynevezett észak-eurázsiai lovasnépek.

Az Észak-Európát és az Orosz Birodalmat szervező *vikinge* vagy *normannok* a tengerek királyai. Előbb jártak Amerikában, mint Kolumbus, miként feltehetőleg az egyiptomiak és a föníciaiak is. Haditechnikájuk, harcmódoruk és műveltségük hasonlít a szteppék lovasaiéhoz. Lovaikat még hajóikon is magukkal vitték. Az eddig feltárt leletanyag tanúsága szerint egyes vezetőiket úgy temették, mint a hunok és az avarok.

Hogy ezeknek az európai népeknek mi közük lehetett a *keltákhoz*, akiknek lakóhelyeit az angol szigetektől a Kárpátokig, sőt Anatóliáig mindenütt megtaláljuk – arról csak találgatások vannak. Julius Caesar a keltákat mint sokféle megjelenésű és viselkedésű, különböző

nyelvet beszélő népet írja le. Hérodotosz ide sorolja a gallusokat is, akiket a görögök néha a szkítákkal is összetévesztettek.

Annyi bizonyos, hogy az itt felsorolt népek mind koruknak megfelelő magas művelődési szinten éltek. Amint az is biztos, hogy a magyarságnak az előbbieken felvázolt török világhoz igen sok köze van.

Török (turk) alatt nem a mai Törökország lakóit kell érteni, noha mai országuk elődjét (amely nem azonos az ókori Török Birodalommal) egy turk törzs, a szeldzsuk alapította. A szeldzsuk csak egy volt a számos turk népcsoport közül, amelyeket egyes kutatók – mint a többi turk népet – a turániak csoportjába sorolnak. A hunok után a turkok alapítottak nagy eurázsiai birodalmat, részint volt hun alattvalókból, ezért „ó-török” alatt gyakran *hunt* kell érteni. A „turáni népek” (ezek a fentebb említett turkok is) fogalmával dolgozó egyes kutatók e népek kialakulását úgy képzelik, hogy amikor az utolsó jégkorszak után Belső-Ázsia területéről a nagy vizek is lefolytak, a felszabaduló területre délről benyomuló árják és a keletről érkező mongolok keveredéséből jöttek létre. Az árja (szanszkrit szó: nemes, úr) eredetileg egy pásztor nép neve volt, amely nép a mai India területén leigázta az őslakó dravidákat. Megjegyzendő, hogy a magyar és az avar népanyagban a mongol hatás alig mutatható ki, ellenben a kínaiban a mongolid uralkodó jellegű.

Kínai írott forrásokból tudható, hogy a hunok a „hun” nevet önmagukra értették. A szkíta név viszont szkíta forrásból nem ismert – a görögök nevezték a tőlük északra lévő lovasokat szkítának. A Tarih-i Üngürüsz – az üngürüszök története – valamennyi lovas népet az üngürüszök népének nevezi, ami végül is „hun”- t jelent.

Ami a Folyamközben és Egyiptomban régen történt, ahhoz bizonyítottan sok köze van a hun, a szkíta, az avar, a hettita és a hükszosz népeknek. A krétai és a pelazg műveltségről már régen igazolták, hogy a folyamközi és a egyiptomi ötvöződése. Ebből nőtt a szemita keverék népek görög és római műveltsége.

A Földközi-tenger medencéjének nem szemita világa (föníciai, pun, pelazg, etruszk, ibér, Trója, Karthágó) közvetlen kapcsolatban állt a Duna-menti földműves népek világával.

A finnugor népi rokonság az urálinak nevezett népek (finnugorok: a/ ugor – magyar, vogul, osztják stb.; b/ permi – finn, komi, udmurt, lapp, észt stb.; c/ szamojéd) feltételezett nyelvrokonságára, míg az urál-altaji népi rokonság a finnugornak és az altajinak nevezett népek (mongol, mandzsu-tunguz – egyesek szerint még a kóreali és a japán) feltételezett nyelvrokonságára épül. Egyes kutatók újabban igen komoly etruszk-magyar nyelvi kapcsolatot bizonyítanak. A magyar rovásírás és az etruszk írás közötti kapcsolat már többször fölmerült – a finnugorok világában viszont a rovásírás ismeretlen.

A tudás sokfélesége

Az ember a Földön évmilliókon át a természettel teljes összhangban, a természet részeként élt. A tudás nagy része közös volt, minden ember megkapta. A legokosabb emberek, a bölcsék, vagyis a papok tanítottak, vezettek, és a tudás egy részét a maguk számára tartva, titokként kezelték – ez az ezoterikus tudás.

A teremtési tanok szerint az embert egy magasrendű lény teremtette, feltehetően olyanak, amilyenek ma ismerjük. Olyan tanok is vannak, amelyek az embert valamely más égitestről származtatják, vagy isten, esetleg istenek gyermekének tanítják.

A teljesség kedvéért megemlítendő, hogy vannak bizonyos leletek, amelyek mondanivalóját az aránylag általánosan elfogadott és egységesnek mondott tudományos világképbe még nem sikerült beilleszteni. Ilyenek például az emberinek minősített lábnyomok dinoszaurusz-lábnyomok közvetlen közelében, kb. hetvenmillió éves kőzetben; illetve egy szintén emberi lábnyom, amely egy állítólag már kétszázötvenmillió évvel ezelőtt kihalt trilobita ősrákon található. A Föld különböző pontjain találtak olyan mezőgazdasági művelést feltételező nyomokat és eszközöket, amelyek egyes kutatók szerint 30—40 ezer évesek. Műveltségüket ilyen réginek hirdetik pl. Ausztrália, Ázsia, Közép- és Dél-Amerika őslakói.

A magaskultúrák kialakulásának kérdéséhez megemlítendő, hogy eléggé elterjedt, legendás elbeszélések szerint, a fent vázolt magaskultúrák előtt, állítólag létezett Földünkön egy sokkal régebbi magaskultúra is, amely azonban egy katasztrófa során elpusztult. Ezen legendás őskultúra helyét egyesek a Csendes-óceánban állítólag elsüllyedt Mu-kontinensen, mások az Atlanti-óceánban egykor létezett Atlantiszon gondolják lokalizálni. Az erről szóló terjedelmes irodalomban szó van még egy Ataiszról, egy másik bolygóról való érkezésről és még sok más egyébről is.

Azt viszont úgy tudjuk, hogy Egyiptom titkos tudása egyes esetekben meghaladta mai tudományunkat. A piramisok falára állítólag kívülről kőbe vésték mindazt, amit tudtak, azért, hogy örökre fennmaradjon. Az Egyiptomot elpusztító, az ősi egyiptomi népet

kiirtó, majd a helyüket elfoglaló népek ezeket a piramisok külső falára írott szövegeket szinte teljesen elpusztították. Egyiptom és a többi, kezdeti magaskultúra tudásából szinte valamennyi nép örökölt valamit, így a magyar is. Nemcsak a Nilus völgyében, hanem Mezopotámiában, Indiában és a Föld más részein is, így a Földközi-tenger medencéjének egyéb térségeiben, Közép-Európában, Közép- és Dél-Amerikában, Kínában, néhány szigeten és valószínűleg még másutt is, csak még nem tudjuk, nem hisszük, vagy elfelejtettük. A Földön ma alig él olyan nép, amelynek emlékezetében ezek a dolgok ne élnének, a legtöbb arra is emlékezik, hogy ezek a műveltségi központok egymással kapcsolatban állottak, és hogy ezeket a kapcsolatokat keresték és fejlesztették. A kapcsolatok nem kizárólag békés jellegűek voltak, sőt úgy tűnik: több volt a háborúskodás, mint a béke. Néha rabszolgaságra vetették, esetleg el is pusztították egymást. A magyarokat eddig leginkább a Földközi-tenger medencéjének vonzáskörében kialakult kapcsolati rendszer foglalkoztatta.

Ismereteink szerint Babilon vált fokozatosan az ókori világ tudományos központjává. Szellemi hatalma feltehetően kiterjedt az akkori világ egészére és az élet minden területére. Hatalmának csúcsára akkor ért, amikor a szumérek egy része a semiták elől Mezopotámiából elmenekült, a helyben maradottak pedig a jövevény semitákkal keveréknépet alkottak (egyes kutatók szerint ők az akkádok).

Kérdéses, hogy *Babilon papjai* abban az időben embertanilag melyik csoporthoz tartoztak? Az azonban ismeretes, hogy a régi szumér tudást még évezredekig őrizték. A tudás nyelve is évezredekig a szumér maradt. A papok neve mágus volt. A mágus szó igen régi – nem tudni, hogy első változatában, majd a későbbi nyelveken ha leírták, miként írták, és ha kimondták, akkor hogyan hangzott? Babilon pusztulásakor a tudást továbbmenekítették, többek között Iránba, ahol a mágus papok uralmukat a Pártus Birodalom iráni központjában is kiépítették. Jézus jászolához három mágus érkezett, akiket a Biblia fordítói hol királynak, hol bölcsnek neveznek – a legrégebbi ránk maradt szövegben (görög nyelvű) mágus áll.

Az ősi, írott adatok alapján a papi tudomány mindig kettős volt: *fekete és fehér mágia*. Amíg e tudással nem éltek vissza, addig az *ember a természettel harmóniában élt*. Ismerjük mindkettő lényegét, de többet nem. A fehér ág előtérbe helyezi a tudás ősi jellemzőit: az ember és a természet kölcsönös tiszteletére, szeretetére – különösen az ember szeretetére, becsületes kapcsolatára – épít, jelszava *a becsület, a barátság és a bátorság*. Az emberi kapcsolatokat alakítani, a természetet és erőit igénybe venni kizárólag ezen jelszavak jegyében lehet. Amint mindennek, így ennek is van ellentéte: *ez a fekete mágia*. Eszerint a legfőbb cél a tudás kihasználása egyéni vagy csoportos haszonszerzés és élvezet céljára. Ennek érdekében bárkivel és bármivel szabad bármit tenni – a természettel is.

A tudás két ágának útját nem nehéz tovább követni.

Honfoglalásunk

Egy nép őstörténete valahol a mondák ködében kezdődik, „mi”-tudata kialakulásával folytatódik, és a tartós állami életre való berendezkedéssel zárul. Egy népesség rokonai a vérrokonok, őshazája ott van, ahol az államalkotó, vezető nép „mi”-tudata kialakult.

Egy férfinak nem rokona a felesége, se a feleség rokonai, de rokona a feleségével közös gyermek és az ő leszármazottai. Az *embertan* így tartja nyilván.

Egy embernek nem feltétlenül rokona az, aki az övével azonos vagy rokon nyelvet beszél, legfeljebb *nyelvrokona*. Ilyenfajta rokonság létrejöhet a társadalmi és a kulturális kapcsolatok számos vonatkozásában. Így lehetnek útmutatók, de nem a rokonság bizonyítékai a nyelvi, a néprajzi, a művészeti és más egyéb ismertető jelek.

Egy népet és rokonait főbb testi jellemzői mellett szellemi és anyagi műveltsége is meghatározza. Viszont nyelvet cserélhet, sőt, kultúráját is változtathatja, ezért *hosszú távon a legállandóbbnak egy nép biológiai adottságai mutatkoznak.* Ám egy vagy több ember, egy vagy több nép összetartozását illetően a tudati tényezők – mindenekelőtt az ősök és a hagyományok ápolása, a nyelv, de a közös jelenbe vagy jövőbe vetett hit is – erősebbek, mint a biológiai jelleg.

Az a népesség, amely máig a Kárpát-medencében él és magát magyarnak nevezi, külső testi megjelenésére nézve mintegy fele részben turanid, pamiri és elő-ázsiai jellegű. Öröklődő sajátosságaiiban jelentős mértékben őrzi ősei tulajdonságait (ezek némelyike a másoknál megfigyeltektől eltér), ősi, sajátos tárgyi és szellemi műveltséggel rendelkezik, amelyből kiemelkedik önálló írása (rovásírás), népművészete, mythológiája, valamint zenei anyanyelve, amelyre az ötfokúság és a párhuzamos szerkezet a jellemző, nyelve a magyar, amely az agglutináló (azaz a szótó a toldalékolás hatására nem változik) nyelvek csoportjába tartozik.

Álmos, majd Árpád vezetésével egy közel félmillió népi Kr. után mintegy 900 esztendővel érkezett a Kárpát-medencébe. Itt végleg-

sen letelepedett, és az őslakossággal közösen Európában elsők között szervezett egységes, majd római keresztény államot.

Nem tudjuk, hogy a honfoglalók milyen „mi”-tudattal érkeztek, de a frankokat és a morvákat ellenségként kezelték. A medence peremén húzódó, úgynevezett Nagy Morva Birodalom Kárpát-medencén belüli lakóinak száma alig több mint harmincezer lehetett. A honfoglalókhöz a medencében csatlakozott pannon (szabir?), hun, avar és székely népesség létszáma a honfoglalókkal együtt egymillió lehetett. Az itt megadott adatok jól becsülhetők a későbbi népszámlálások, illetve adóösszeírások alapján.

A magyar őstörténet kutatói alapvetően mindenkor két fő úton jártak. Nagyon helyesen, mert a magyar őstörténet legalább két, de inkább több százból szövődik.

Az egyik főút a Kárpát-medencében vezet visszafelé. Az ember-tan megállapítása – nemzetközi szinten –, hogy a Kárpát-medencében a mai napig sokezer éves etnikai folyamatoság bizonyítható. Ezt a csontvizsgálatok igazolják. Egyes krónikáiróink szerint Árpádék bejövetelükkor hazajöttek, az ittlakók Árpádék nyelvét beszélték (Tarih-i Üngürüs).

A medencében ma élő népességet felerészben sorolják az úgynevezett törökös típusba, mégpedig a svábok és a sclávok csoportjában is. Pontosan ez az arány jellemző a honfoglaláskori leletekre is, noha ott néha gondot okoz a honfoglalók elkülönítése a helybeliektől. Tehát, az a dunavölgyi földműves lakosság, amelynek meghódításához Rómának harminc év kellett és amely Róma élelmezésében fontos szerepet játszott, feltehetően szintén felerészben törökös megjelenésű volt. Ezen népesség nyelvéről egy szó is tanúskodik, amely egy római írásban maradt fenn Kr. után 359-ből (Ammianus Marcellinus római tábornok történetíró „Rerum Gestarum” c. művének XIX. könyvében a 11. fejezet 10. szakaszában). Ez a szó: marha. Tanulmányok sora igazolja a szó jelentőségét egy nyelvben, és próbálja az akkor beszélt nyelvet magyarnak igazolni. Az ismert nyelvek közül a marha szó állítólag csak a mi nyelvünkben fordul elő, egyesek szerint ősiráni eredetű.

A magyar nyelv ragozó (agglutináló), sőt: erősen ragozó. Nyelvrokonaink tehát mindazok, akik ragozó nyelvet beszélnek. Az egyik nyelvcsoporthoz tartozó rendszer szerint nyelvünk a finnugor nyelvcsalád ugor ágán helyezkedik el.

Természetesen van más csoportosítási rendszer is. *A magyar nyelvet mind szerkezetét, mind szókészletét, mind pedig kifejezőképességét tekintve a világ egyik legrégebb és leggazdagabb nyelvének tekinthetjük. Nyelvünk, mint például a törökös nyelvek is, rendkívül konzervatív, tehát hosszú időn keresztül állandó. Sajnos, kifejezetten a magyar néphez kötött, írott, igazán régi nyelvemlékünk nincs – vonatkozik ez a megállapítás a rovásírásos emlékekre is –, mert elpusztult, vagy nem tudunk róla.*

A tihanyi apátság alapítólevelében fennmaradt szöveg (1055), a Halotti beszéd (1192), az Ómagyar Mária-siralom (1280), de Tinódi (1505) és Balassi (1554) költészete is olyan nyelvezet, illetve költészet, amelynek kifejlődéséhez évezredek kellene, de a mai magyar sajátjaként érti, négy-, öt-, sőt hétszáz év távlatából. Angolok és a többi európai nép az ilyen régi nyelvemlékük lefordításához szótárt használ. Ehhez képest az elmúlt négyszáz év alatt nyelvünk semmit nem változott. A modern nyelvtudomány atyjának tekintett Jakob Grimm szerint nyelvünk oly tökéletes, mintha szerkesztették volna. Fontos megjegyezni, hogy a magyar 1844 óta hivatalos nyelv, mert addig – az egész középkoron át – hivatalos nyelvünk a latin volt.

A magyar azon aránylag kevés népek egyike, amelynek sajátos zenei anyanyelve van, amelyre jellemző az ötfokúság, a párhuzamos szerkezet, az ereszkedő dallam és a hangsúlytalan végződés. Ez a zenei anyanyelv is rendkívül ősi. A világ egyetlen működő, eredeti hangszere, amelyet Szumérban (Folyamközben) tártak fel, Bartók ötfokú akusztikus skáláját adja vissza. Az ötfokú zene megtalálható a világ több táján. A magyar zenei anyanyelvre jellemző, Bartók által kimutatott ötfokúság párhuzama csak a közép- és előázsiai térségben található.

Torma Zsófia marosvölgyi ásatásai eredményeit Trója kiásója, Schliemann igazolta a helyszínen, mint a trójai civilizációhoz telje-

sen hasonlót. A nemrégiben ugyanott talált három tatárlakai agyagtáblát pedig román és szovjet kutatók minősítették helybelinek, amelyen szumér írást és az írással kifejezve szumér műveltséget feltételeznek. A három tábla lehet, hogy annyi idős, esetleg több is, mint a legrégebb szumér lelet a Folyamközben (C14).

A Maros, az Olt és a Duna mentén három-négyezer évvel ezelőtt kőfallal körülvett városok emeletes és központi fűtéses házaiban éltek emberek. A bronzkor a Kárpát-medencében jóval előbb kezdődött, mint Európa legtöbb részén, fejlett növénytermelés jellemezte, kulturális hatása messze nyugatra és északra kimutatható. Európában a kerek kocsi készült első szobrot is itt találták.

A Vértesszőlősön föltárt emberi maradvány az Európában ma élő ember egyik legrégebb emléke, legalább háromszázharmincezer éves. Ezzel a maradvánnyal még tévedésből sem szabad mai embertípust hasonlítani. Arra azonban az itt említett néhány adat meggyőző bizonyíték, hogy *a Kárpát-medence a mai ember életének kezdete óta szinte folyamatosan lakott terület kellett legyen.* Azt viszont jól tudjuk, hogy istenáldotta jó termőföldje van.

A Kárpát-medence birtokáért mindenkor keményen harcoltak a török típusú népek – és ez adja a magyar őstörténet kutatásának másik fő területét, irányát.

Az antropológusok és a régészek állítják, hogy a medence folyamatosan vett fel népességet a Mediterránneum irányából. Az viszont kétségtelen, hogy a mai Berlinton Vlagyivosztokig húzó síkság népei szakadatlanul jártak ki és be, egészen a legutóbbi idő-kig. A szittyák, a hunok és az avarok itt rendezték be egyik központjukat, ide törekedtek a kunok, a tatárok és az oszmán törökök is. És ezt a hazát foglalták el atyáik örökeként Árpád hadai. *A Tarih-i Üngürüş tanúsága szerint az itt élő népek ugyanazt a nyelvet beszélték, mint a bejövő Árpádék, hiszen a magyarok (üngürüszök) előtte már kétszer is bejöttek ide, először még valamikor a mondai ősidőben.* Azt viszont nem tudjuk, hogy magyar-nak mióta nevezzük magunkat, vagy mióta neveznek így mások bennünket. Ez a név lehet akár több ezer éves is.

A Kárpát-medencének van valami exoterikus jelentősége is ezen népek tudatában, tehát nemcsak természeti szépsége, értéke vagy geopolitikai jelentősége vonzotta ide őket. Az asztrológusok szerint itt kereszteződnek a Föld null-koordinátái, az okkult tudományokkal foglalkozók pedig mindig rámutattak arra a tényre, hogy a Kárpát-medencéből mily nagy számban jönnek különleges képességű emberek. Gondoljuk csak meg, hogy milyen mély tartalmúak a magyar művészeti (zenei, balada, mese, fafaragó, építészeti és más egyéb) alkotások.

A 19. században kifejlődött *finnugor nyelvészet mára kialakított magyar őstörténeti képe* szerint a magyarok ősei az ugorok (az ugor szó nyelvészeti műszó), amely nép Észak-Ázsia nagy területein él és régebbi nép, mint a turk (török). Az Urál-hegység környékén (keleti vagy nyugati oldalán) együtt éltek finn és más egyéb népekkel, ahol állítólag egy finnugor ősnyelvet beszéltek. Ezek a népek máig azon a vidéken vannak (osztyák, vogul cseremiszb stb.), vagy északabbra húzódtak (finn, észt stb.). A mi eleink dél felé, a törökös világba sodródtak, majd a Kárpát-medencébe vándoroltak, Kr. után 896 táján.

Ez a történet egy nyelvfejlődési elméletre épül, de a több mint száz évi erőteljes és célratörő tárgyi történelemkutatás nem találja a feltételezett finnugor őshazát, az állítólagos finnugor ősnyelven pedig egyetlen írott emlék sem került elő. Mégis, Magyarországon ezt tekintik „hivatalos” magyar őstörténetnek. A hivatalosított magyar történelemírásban az elmúlt száz esztendőben a finnugor őshazát kilenc helyre képzelték.

Utolsó honfoglalásunk előzményei jórészt tisztázatlanok. Arról az időről főleg bizánci, orosz, frank kútfőkből tudunk a legtöbbet. Egyes kútfők arról tudósítanak, hogy vannak még örmény és georgiai krónikai utalások is. Az ismert arab és perzsa szövegek hatalmasnak, gazdagnak, szépnek, katonailag rendkívül erősnek írnak le minket. És úgy nézünk ki, mint a törökök, de nem azt írták, hogy törökök vagyunk. Ezt csak a bizánciak, majd később a nyugatiak írják, akik szittyának, hunnak, avarnak és még szavartüaszfalü-nek mondanak minket. Ez számunkra azért is fontos, mert ha a többek

által felvetett és nagyon meggondolandó szubir-szabir népnév egyeztetés bebizonyosodna, akkor nyilvánvalóvá válna, hogy a magyaroknak is sok közük volt a szubir-szabir néphez, hiszen Bíborbanszületett Konstantin bizánci császár azt írta a magyarokról, hogy régebbi nevük szabartoi, azaz szabir volt. E híradás feltétlenül hitelt érdemlő, mert a császár, a kutatás egybehangzó megalapítása szerint, Árpád-házi Tormás (Tormasu) hercegtől, vagy Bulcsu horkától kapta ezt az adatot. Feltűnik az ugor, az onogur, a moger, a hetumoger és más népnév is. Annyi bizonyos, hogy a magyarság ebben a törökös földrajzi, népi és nyelvi világban szerveződött. Népanyagunkban a finnugor kb. 4 százalék.

A krónikák szerint, ezen utolsó honfoglalásunk népei egy ideig a Kazár Birodalom nyugati határán éltek és a kazárok vezetője javasolta, hogy emeljenek valakit pajzsra, hogy legyen fővezérük. Ez a vezér Álmos, majd fia, Árpád lett. Ezt követően vezérei, a szeppei népek szokása szerint, vérszerződést kötöttek, amelyet leginkább Anonymus Krónikájából ismerünk (*Gesta Hungarorum*). *Ezzel a Vérszerződéssel veszi kezdetét az írásosan áthagyományozott jogtörténetünk, aminek gerince az Aranybulla (1222) és a Szent Korona Tana (1351). Minderre épül a magyar történelmi alkotmány, a Corpus Juris Hungarici, amely közjogi értelemben a mai napig érvényes.*

A mai magyarok egy része járhatott valamikor Baskiria területén az Urál-hegység lábánál, ahová az egyik finnugor őshazát is helyezik, továbbá a Kaukázus északi előterében és a Don környékén, amit talán Etelköznek neveztek. Jártak Kijev körül, és Árpád – aki akkor éppen özvegy volt – feltehetően feleségül vette az ottani (talán viking vagy rusz) uralkodó leányát. Ebből a házasságból született Zolta, akinek ágán születtek a Ház uralkodói, feltehetően 1301-ig.

Árpád és népének honfoglalása a magyar történelem legnagyobb haditette. Érdemes a térképen megnézni, hogy a mintegy félmilliónyi népesség, hatalmas állatállománnyal, mekkora és milyen utat tett meg, mégpedig *kifejezetten azzal a céllal, hogy birtokba vegye a Kárpát-medencét.* Eközben a szárnyakat biztosítani kellett északon a vikingek által szervezett sclávok és délen Bizánc ellenében. A hátunkban lévő törökös népek egy része akkor éppen

ellenségesen viselkedett velünk szemben. A dél-dunai hatalmas bolgár államot két hadunk tönkre kellett verje. Magában a medencében a csekély ellenállást hamar megtörtük a helybeli rokonokkal szövetségbe. Déli irányban a későbbiekben különféle bánságnak (macsói, ozorai stb.) nevezett védőgyepüket szerveztük. Északon a Morváig, nyugaton az Enns-ig építettünk védőrendszert. Eközben az egyes seregtestek rendszeres hadműveletekkel felderítették Európát a tengerekig. A kor két nagyhatalmát, Bizáncot és a Német-Római Birodalmat – néhány csatavesztés ellenére – több mint száz éven át minden háborúban megvertük és túléltek. Egyes nyugati krónikákra való hivatkozással többen szeretik ezeket a hadjáratokat rabló kalandozásoknak minősíteni. A krónikákban viszont szó sincs arról, hogy a győztes magyarok rabszolgákat tereltek volna, vagy társzekereken vitték volna a rablott kincseket – amint az akkoriban szokás volt. Rabszolgaság – mint társadalmi forma, mint termelői mód – Magyarországon – miként az egész lovasműveltségben sehol – sohasem volt.

Ebben az időben a Kárpátoktól nyugatra nem volt jobb sereg a magyarnál. A magyar kard volt a nemzetközi szabvány – a nyugatiak páncélját is átvágták vele. A magyarok nyila jóval messzebb hordott és pontosabb volt, mint a többieké Nyugaton. A magyar ló volt a legjobb Európában. A ló akkor annyit jelentett, mint ma egy autó, egy tank és egy repülő együtt. Mindennek a háttérben kitűnő szervezettség, magas színvonalú ipari és mezőgazdasági kultúra, rendkívüli erkölcsi magasság állott. A magyar akkor még a becsület, a barátság és a bátorság népe, fegyelmezett, megbízható szövetséges, félelmetes, legyőzhetetlen ellenfél volt.

Első Árpád-házi királyaink különleges képességű, tiszta erkölcsű, vitéz papkirályok voltak. Első (Szent) István királyunk bal kezén a varázserejű hat ujj, a táltosság jele, a koronázási paláston ma is jól látható. Tudott valamit minderről Szilveszter pápa és Ottó császár is, mert valószínű, hogy (ha tényleg küldtek) ezért küldték a Szent Koronát, amely talán már akkor is a Kárpát-medence birtokát jelképezte. Ennek az Istvánnak állítólag volt még egy neve, Vajk, ami törökül bajnokot jelent. Állítólag a későbbi kereszttségben

nyerte az István nevet, amit nehéz elhinni, mert születésekor apja és anyja keresztény volt, tehát nemigen lehetett másik neve. Aki tudja, hogy abban az időben a szimbólumnak mily nagy jelentősége volt, az elgondolkozhat a következőkön. A Stephanos (ebből lett az István) görög szó és koronázott-at jelent. Rovásírásunkban viszont, ha a két nevet összerójuk, az István és a Vajk között az a különbség, hogy a Vajk-hoz hozzárójuk, hogy Iste-n, akkor István-t kapunk. Megjegyzendő, hogy a magyarságnak saját betűírása volt a honfoglalás idején – a rovásírás –, amely kitűnően megfelel a magyar nyelv sajátosságainak, és sokkal hajlékonyabb, mint a nehézkes, latin betűs írás, amellyel minden európai nyelv csak tökéletlenül tudja visszaadni a maga hangállományát. A rovásírást a maga idejében valószínűleg a széles magyar rétegek ismerhették. Egyébként mind a latin betűknek, mind a magyar rovás betűinek a szumér ékírás egyes jelei lehetnek az ősei. A magyar és a székely rovásírás betűi pedig szoros rokonságot mutatnak a régi török, illetve hun, az etruszk és a svájci Wallis kantonban talált rovásírás betűivel.

Talán nem kitalálás egyes történészek állítása, amely szerint komoly erők működtek az Árpád-ház kipusztításán. Alig több mint háromszáz évig adtak királyt a magyarnak. Udvarukban több kancellária is dolgozott, Európa leggazdagabb királyai voltak, mégis számos gyermekükről csak idegen népek krónikáiból értesülünk.

Nincs még egy család a történelemben, amely annyi szentet adott a római egyháznak, mint Árpádé. A magyar király apostoli király, a magyar Szent Korona Európa egyetlen szent koronája, (Sacra Corona – nem Sancta!) királyságunk az emberi történelem egyetlen apostoli királysága. A tudomány művelői mindmáig értetlenül állnak azon tény előtt, hogy a magyarság a kereszténységet történelmileg mily rövid idő alatt és mily mélységben tette magáévá. A magyarok kereszténységre való áttérésének nincsenek vértanúi – amint más országokban. Meg kellene egyszer állapítani, hogy ki adott többet: a kereszténység a magyarságnak, vagy a magyarság a kereszténységnek?

A magyar Európa legrégebbi népeinek egyike, vérrokonai százmilliószám élnek a világban, nyelvrokona minden ragozó nyelvet beszélő nép.

A magyar őstörténet kutatásának jelenlegi helyzete

A magyar történelemnek legfontosabb és legkevésbé ismert területe népünk őstörténete. Kétségtelen, hogy távoli múltunk idejéből is vannak nyomok származásunkat illetően. E „fonalak” azonban csak akkor gombolyíthatók vissza, ha először a 895 előtti, mintegy ezerkétszáz évnyi időszakot jól megismertük és ezen kor írásos és régészeti-embertani bizonyosságait szakszerűen rögzítettük.

Számos tetszetős kísérlet ellenére nem tisztázott még a bolgár-török, a szabir, az avar, a hun, a szkíta, a jazig, a szarmata, a pannon kapcsolat, ezért távoli még a pártus, a szumér, a hurri és más kapcsolatok bizonygatása. Nagy adóssága ez a magyar történelem-tudománynak.

Ahhoz, hogy a magyarság végső gyökereit – az időszámításunk előtti évezredekét – megismerhessük, tisztázni kell a honfoglalás (895) előtti „ősmagyarok” által bejárt területek – ezen belül különösen a Kárpát-medence – embermúltját, a más népekkel való kapcsolatokat, tehát az ötvöződés, vonulás és tartózkodás helyeit, idejét és a velünk kapcsolatba került, velünk keveredett népek kilétét. Alap nélküliek azok az eredetelméletek, amelyek ezt a közbülső, hosszú időszakot kihagyják. Mivel az írott források a hun törzsszövetségbe tartozó, valamint Közép-Ázsia és a hozzá közeli területek népeiről csak a Kr. előtti néhány évszázadig (kb. a 4-3. századig) adnak reális híradást, ezért előbb azt kell tisztázni, hogy mi történt azokkal a népekkel – a Kr. előtti 4-3. évszázadtól a végleges honfoglalásig –, amelyeknek egy része vagy többsége 895 táján elfoglalta a Kárpát-medencét, akiket az őslakossággal együtt „*őseinknek*” nevezhetünk. Ezzel egy időben megpróbálunk ismereteket szerezni a Kr. előtti 8-3. évszázad közötti időből a Kárpátok és a Szir-darja között élő szkítákról, a Tien-San és a Pamir, valamint a Szakasztán (Kelet-Írán) területén élő szakákról és a Kína északnyugati határa mentén élő tohárok-ról, jü-etik-ről és hsiung-nu népről.

Számos krónikai utalás ellenére, a modern kutatás jelenlegi fázisában még korai lenne eredetünket akár a Folyamköz, akár Perzsia,

akár Kis-Ázsia bármely magas kultúrájú népéhez kötnünk addig, amíg őstörténetünk közbülső szakaszát kellően nem ismerjük. *Természetesen minden ilyen irányú kutatást becsülnünk, tisztelnünk és támogatnunk kell. Múltunk ismeretét csakis a tények fogják eldönteni, és a tudományban annak van igaza, aki bizonyítani tud.* A bizonyítás azonban sokoldalú. Lehetséges, hogy őstörténetünk legkorábbi szakasza valóban valamilyen ősi magas műveltséghez kötődik, de ha az bizonyosodna be, hogy a kor szintjén álló más magas, pl. lovas műveltséggel rendelkező népek ötvöződéséhez kötődik, akkor sincs mit szégyellnünk. *Jelenleg – eredetünket illetően – nincs kialakult, végleges, egyetemlegesen elfogadott és biztos nézet.* Azt, amit tankönyveink, a nyelvészeti megfontolásokra hivatkozva, fiataljainknak írnak, hogy „Népünk a finnugor nyelvcsalád ugor ágához tartozik. Legközelebbi nyelvrokonaink az Ob folyó mellett élő ugor eredetű manysik és hantik.”; „A kutatás mai állása szerint az őshaza valószínűleg Nyugat-Szibériában, az Ob alsó folyása melletti, főleg erdős területen volt.” – *így nem fogadhatjuk el.* A legutóbbi, mintegy két évszázada vallott nézeteknek nincsen kizárólagos bizonyossága, *ezért tiszteletre méltó és becsülendő, ha kiki a saját szakterületén, tudományos lelkiismerete szerint olyan úton jár, amelyet bizonyítani is tud.* E tekintetben nem érkezett még el a szintézis ideje; az interdiszciplinaritás korát éljük; az ember-tannak, a genetikának, a zenetudománynak, a nyelvészetnek, a régészetnek, a művészettörténetnek, a néprajznak és a történettudománynak egyaránt szerepe, joga és kötelessége részt venni a kutatásban és a maga szakterületén az általa bizonyított *tényigazságokra épített ismeretanyagokat közreadni.*

A valóságban sajnálatos kettősség jellemzi a magyar őstörténet kutatásának jelenlegi helyzetét: egyfelől, számos részlet tekintetében, nemzetközi összehasonlításban is kimagasló eredményeink vannak, ugyanakkor, történelemtudományunk – mindenekelőtt a magyar nemzettel szemben – adós marad egy összefüggő és részletes, korunk tudományos és a mai tudásunk szintjén álló magyar őstörténet felvázolásával. Van több vázlat, de aránylag kevés pontban van közmegegyezés. Még talán a finnugor nyelvészet a legegységesebb.

Értelemszerűen ez a tényhelyzet a magyar történelemtudomány művelőit arra kellene ösztönözze, hogy a tudomány minél több ágára kiterjedően, erőteljesen fokozzák tevékenységüket. Az egyes kutatók egymás munkáját segítve, minél nagyobb felkészültséggel, egyre jobb feltételek mellett kellene a feladat megoldásán, szervesen dolgozzanak. *A valóság – fájdalmasan – más.*

Őstörténetük tárgyi vonatkozású kutatása a nemzetközi élvonalba tartozik. Például régészeink, vagy a természettudomány (embertan, vércsoportkutatás, genetika) területén tevékenykedők bármely más nép kutatógárdájával állják a versenyt. (Ez a megállapítás annak a figyelembevételével is érvényes, hogy az utóbbi néhány évtizedben a műszaki-technikai felszereltség tekintetében teljesen elmaradtunk a világszínvonalától.) Így nem véletlen, hogy őstörténeti kutatásunk az utolsó nyolc-tíz évtized során elsősorban a régészet és a természettudomány irányából kapott újabb ösztönzést.

A szellemi műveltség kutatása terén az utóbbi másfél évszázadban bizonyára *nyelvészeink tevékenykedtek a legtöbbet, de ezzel őstörténeti kutatásunkat nem előrevitték, hanem állóháborúba sodorták.* Ezzel összefüggésben elsősorban a finnugor nyelvészeket kell elmarasztalni, akik nemzeti hagyományainkkal és krónikáinkkal, sőt, az újabb kutatási eredményekkel szemben, nyelvészeti spekulációikra felépített magyar őstörténeti szemléletüket még a tárgyi bizonyítékok ellenében is ráerőszakolják a tudományos kutatásunk egészére. Tényként kell leszögezni, hogy ezzel nyelvtudományunk egészséges fejlődését is megakasztották. Sőt, számos fontos területen nyelvösszehasonlítást csak a Nyugaton élő kutatóink végeztek.

A zsákutcás fejlődés láttán egy sor olyan ember is elkezdett a magyar őstörténet kutatásával foglalkozni, akik eleve hátrányos helyzetben vannak a magyarországi hivatásos-hivatalos kutatókkal szemben. A lényegyet tekintve az érdektelen, hogy ezek a nem „hivatalos” kutatók milyen alapképzettséggel, társadalmi vagy más egyéb állással rendelkeznek. A lényeg az, hogy a magyar őstörténet kutatása szempontjából a periférián vannak, az eredményes kutatómunka elsődleges feltételeitől pedig el vannak szakítva. Így munkásságuk, kutatási eredményük a világ szemében legfeljebb

másodlagos jelentőségű. Kutatásuk eredményeiről se a magyar közönséget, se a nemzetközi tudományos világot nem, vagy csak alig tudják tájékoztatni, aminek következtében határfokuk csekély. Az ebből a körből származó, részben vagy egészében igen jó eredmények értékét sajnos gyakran csökkenti számos, magyaros lelkesedéssel, de néhol kevés, vagy éppen minden tudományos felkészültség nélkül östörténészkedő tevékenysége.

Ennek az állóháborúnak csak veszteseik vannak, mindenekelőtt a magyar östörténet kutatása, és végül: a magyar nemzet. Ugyanis, a magyar östörténet valóságos, vélt vagy mondvacsinált ellentmondásaira építve sikerült egész nemzeti történelemszemléletünket annyira összekuszálni, hogy mára egészében zavart tudatú nemzet lettünk. A zavart tudatú nemzet pedig csak torz arcú társadalom létrehozására képes. Ebben a tényben rejlik a magyar östörténet kutatásának alapvető fontossága, amit ellenségeink hamar felismertek, a magyarok nagy többsége pedig máig sem érti.

A mai „hivatalosak” a krónikák számtalan állítását – függetlenül attól, hogy Magyarországon, Bizáncban vagy más területen, magyarul, arabul, latinul, örmény vagy más nyelven írták – kitalálásnak, mesének, hazugságnak, jobb esetben tévedésnek, pontatlanságnak, esetleg a véletlen játéknak minősítik, ha és amennyiben nem támasztja alá a mai hivatalosított szemlélet. Az eredeti források fordítása ellenőrzésére, kritikai kiadására komolyan senki sem gondol. Magyarországon a legtöbb olyan nyelvet nincs is aki tanítsa, amelynek a segítségével például déli irányú kapcsolataink írott forrásait tanulmányozni lehetne. A magyar rovásírásnak nincs és nem is volt tudományos kutatóhelye. Egyáltalán: a magyar östörténet kutatásának se a Magyar Tudományos Akadémián, se egy magyarországi egyetemen nincs igazi gazdája. A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület az egyetlen olyan tudományos és független műhely, ahol az egyetemes magyarság (talán tizenöt millió) ebben a tárgyban is összefoghat.

Akik nem a hivatalosított finnugor irányban kutatnak, azokat igyekeznek nevetségessé tenni, lejáratni, munkájukat akadályozni – szerte a világon. Szakmai publikációs lehetőségük se Magyaror-

szágon, se másutt máig nincs. Az igazságot kereső, tárgyilagos kutatókat azzal vádolják, hogy a sivár jelenben valami fényes múltból álmodoznak, mert nem tetszik nekik a halszagú rokonság. *Elgondolkoztató, hogy ez az állapot változatlan – több, mint százötven éve.*

Népi-nemzeti tudásunkat, hagyományunkat gúnyolják, igyekeznek nevetségessé tenni, műveletlennek, szégyellni valónak, tanítóit, művelőit neveletlennek hirdetik. Ma már népviseletben járni is különbségnek számít, „jobb körökben” nevetség tárgya, miközben más népek büszkén viselik a magukét. Erőtéljes tudatátformálás tanúi vagyunk. A feltámadt táncmozgalom nem a véletlen szülötte, hanem a nemzet kirobbanó igénye, saját hagyományainak ápolására, nemzeti fennmaradásának védelmére.

Ezek után nem nehéz megérteni, hogy egyesek összefüggést fedeznek fel a mai állapotok és a római kereszténység felvétele körüli idők állapotával, amikor valóban tűzzel és vassal ránkényszerítettek egy számunkra idegen műveltséget, a mi ősi tudásunkat pedig eltüntetni igyekeztek. Vannak, akik arra is rámutatnak, hogy a finnugor elmélet nagyobb térhódítása a Bach-korszakra esik (1850-1859), amikor az volt a cél, hogy nemzeti jellegünket eltüntessék, sőt: a magyarságot nemzetközileg lejárassák. A közelmúltban is jól jött az a tanítás, hogy a magyarság legközelebbi rokonai a Volga-Káma-Urál-vidéki kis néptörzsek, akik máig igen egyszerű körülmények között élve halásznak és vadásznak.

Mégis, ha van remény a magyar őstörténet kutatásának a zsákutcából való kivezetésére, akkor ez a remény elsősorban az őstörténet tárgyi kutatóinak és a hazai, valamint az idegenben küszködő, úgynevezett nem-hivatalos kutatóknak az eredményeire alapozható.

Váratlan és az őstörténeti kutatásokban igen érdemleges eredményt hozott két magyar kiválóság: Kodály Zoltán és még inkább Bartók Béla munkássága. A finnugor nyelvészet – valós vagy vélt – eredményeivel szemben bebizonyították, hogy: 1) a magyar azon ritka népek egyike, amelynek zenei anyanyelve is van; 2) ez az anyanyelv legalább annyira sajátja egy népnek, mint a prózai anyanyelve, de konzervatívabb; 3) a magyar zenei

anyanyelv a magyarság belső-ázsiai, anatóliai és az ókori kelettel való rendkívül erős társadalmi és kulturális kapcsolatait igazolja, ellenben az északi irányokkal való összefüggéseit nem támogatja. Ugyanezzel a földrajzi területtel kapcsol össze egész népművészetünk, amely az északi összefüggéseket – ahová viszont a finnugor nyelvészet vezet – szintén kizárja.

Zenei anyanyelvünk tehát visszavezet bennünket a krónikák és a népi hagyományaink által átörökített őstörténetünkhöz, amelynek útjáról a finnugor nyelvészet vezette le a hivatalosított magyar történelemszemléletet. Ugyanis, népi hagyományainkkal összhangban, mind a magyar, mind a külföldi krónikák alapján, a 19. század közepéig a hivatalos magyar történelemszemlélet arra épült, hogy a magyar a turáni népek családjába tartozó, igen régi nép. Népanyagunkban és ősi műveltségünkben a szkíták élnek tovább, amely népnek egyenes leszármazói vagyunk. Hunok-szkíták-avarok-szabirok és Álmos, illetve Árpád honfoglalói révén, az ősi foglalás jogán, a Kárpát-medence birtokosai vagyunk.

Ezt az egykori hivatalos és máig tudományos történelmi világnézet a tárgyi műveltség kutatási eredményei is alátámasztják.

Ősi szellemi műveltségünk bizonyítékai, valamint írásunk Álmos, illetve Árpád népének honfoglalását közvetlenül követő időben majdnem teljesen elpusztult, miként első, úgynevezett őskrónikánk is. Úgy tűnik, hogy ebben az időben tűntek el történelmünk színpadáról vérszerződő vezéreink és azok utódai is. Mindenesetre a további századokban nemzetünk vezetői egyre nagyobb számban magyar nevű idegenek lettek. Miután Árpád családja férfi ágon kihaltak minősült, a nemzet akaratából csak egy-két nemzeti királyunk lett, akik közül Hunyadi Mátyás próbált - sajnos, tartós siker nélkül – ismét magyar vezető réteget kialakítani.

A magyar őstörténet számos kutatója számára úgy tűnik, hogy ez egy több ezer éve ismétlődő jelenség a Kárpát-medencében: él itt egy igen intelligens és dolgozó, mindenkor igen magas szintű tudást ápoló, embertanilag aránylag egységes alapnépesség, amely újra és újra ötvöződik egy-egy hódító (többnyire rokon) néppel, amely gazdagítja az őslakosság műveltségét és idővel átveszi nyelvjárását,

illetve nyelvét. Ez a nyelv lehet a magyar is. Az itt békében szaporodó népesség időnként egy-egy néphullámot indított útjára, szinte minden irányba.

Hangsúlyozni kell, hogy általában a nyelvészet és konkrétan a finnugor nyelvészet eredményeit lehet bírálni, de *tárgyilag*os kutató *nem veti el*. Azt azonban világosan kell látni, hogy egy nép őstörténete nem írható kizárólag a nyelvészet valóságos vagy bizonytalan eredményei alapján. Attól eltekintve, hogy a magyar őstörténetet illetően igen korai magyar nyelvű írásos emlékről eddig nem tudunk, a nyelvészet eredményei általában is spekulációkra épülnek. Kizárólag spekulációra pedig bármilyen történelmet, magyar nyelvészeti spekulációra pedig magyar őstörténetet építeni *nem tudományos igényű vállalkozás. Magyar őstörténet csakis az egyes tudományágak önálló eredményeinek komplex elemzése alapján írható.* Azt a magyar őstörténeti képet, amelyet Magyarországon mintegy százötven éve írnak és az utóbbi nyolcvan évben kizárólagos joggal tanítanak, a finnugor nyelvészetre építették. *Ezzel ellentétben a társtudományok újabb eredményei a magyarság hagyományos őstörténeti képét igazolják.* Az érthetetlenül sok tisztázatlan kérdés közül kiemelkedik az, hogy mióta és miért hívjuk magunkat magyar-nak? A korai forrásokban előforduló, velünk kapcsolatba hozott népneveket mindég "magyar"-nak fordítják: agareni, ungari, huni, turki, avari, wengri stb. Miért?

Őseink és ősi hagyományunk elvesztésével semmit sem nyertünk, racionális újítások révén mindent elvesztettünk. A ma élő legsikeresebb népek, mint a japán vagy a thaiföldi, büszkén vallják uralkodójuk isteni, égi származását – ebben semmi nevetnivalót nem találnak. (Az előző japán császár erről formálisan lemondott.)

Az Egyesült Államokban megjelenő és a tudományos világban mértékadónak tekintett Science folyóirat 2000. évi novemberi számában a *genetikai szakterület nemzetközi élvonalának 17 elismert képviselője az USA-tól Ukrajnáig az európai népek származásának és őseik európai betelepődése idejének felderítésére indított közös kormányközi genetikai kutatásaik első eredményeit ismertette. Közleményük a magyar nép eredetének és őstörténetének megismeré-*

séhez is döntő fontosságú új adatokkal és teljesen új szempontokkal járul. (Megtalálható a ZMTE 43. sz. kiadványában is.)

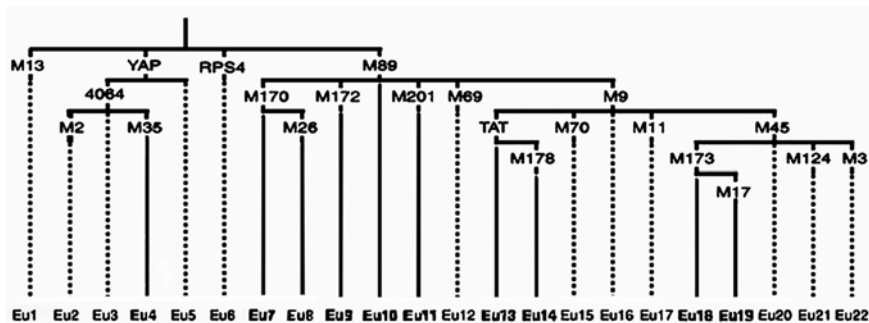

Table 1. Frequencies (in percent) of the haplotypes found in the examined European populations.

Population†	n	Haplotypes*																				
		Eu1	Eu3	Eu4	Eu6	Eu7	Eu8	Eu9	Eu10	Eu11	Eu12	Eu13	Eu14	Eu15	Eu16	Eu17	Eu18	Eu19	Eu20	Eu21	Eu22	
Andalusian Spanish	29			10.3		3.4		6.9	3.4					6.9		3.4					65.5	
Basque	45			2.2		2.2	4.4		2.2												88.9	
French Basque	22						9.1	4.5													86.4	
Catalan	24			4.2		4.2		4.2		8.3											79.2	
French	23			8.7		17.4		13.0	4.3												52.2	
Dutch	27			3.7		22.2															70.4	
German	16			6.2		37.5															50.0	
Czech and Slovakian	45			2.2		15.6		8.9		4.4			2.2	2.2	2.2						35.6	
Central-northern Italian	50			2.0		8.0		14.0	10.0												62.0	
Calabrian	37		2.7	13.5				21.6	10.8	8.0					2.7	5.4					32.4	
Sardinian	77	1.3		10.4	1.3	2.6	35.1	5.2	5.2	14.2				1.3							22.1	
Croatian	58			6.9		44.8		5.2	1.7						1.7						10.3	
Albanian	51		2.0	21.6		19.6		23.5	4.0	2.0											17.6	
Greek	76		1.3	22.4	1.3	7.9		21.0	1.3	2.6				1.3		1.3					27.6	
Macedonian	20			15.0		20.0		15.0	5.0												10.0	
Polish	55			3.6		23.6															16.4	
Hungarian	45			8.9		11.1		2.2		2.2						2.2					13.3	
Ukrainian	50			4.0		18.0		6.0		4.0	2.0		6.0	2.0							2.0	
Georgian	63							33.3	3.2	30.1				1.6	1.6	1.6					14.3	
Turkish	30		3.3	13.3		3.3		40.0	3.3	6.6			3.3	3.3	3.3						6.6	
Lebanese	31			25.8		3.2		29.0	16.1	3.2											6.4	
Syrian	20		10.0	10.0		5.0		15.0	30.0		5.0										15.0	
Saami	24					41.7							41.7								8.3	
Udmurt	43			4.7		7.0		4.7				2.3	27.9		4.6						11.6	
Mari	46					4.3		6.5				4.3	65.2		6.5						37.2	
Total	1007																				13.0	

The haplotypes are defined by the following markers and the respective derived alleles: Eu1, M13-C; Eu3, YAP, 4064-A; Eu4, YAP*, 4064-A, M35-C; Eu6, RPS4-T; Eu7, M89-T, M170-C; Eu8, M89-T, M170-C, M26-A; Eu9, M89-T, M172-G; Eu10, M89-T; Eu11, M89-T, M201-T; Eu12, M89-T, M69-C; Eu13, M89-T, M9-C; TAT-C; Eu14, M89-T, M9-C; TAT-C, M178-T; Eu15, M89-T, M9-C, M70-C; Eu16, M89-T, M9-G; Eu17, M89-T, M9-G; Eu18, M89-T, M9-G, M45-A, M173-C; Eu19, M89-T, M9-G, M45-A, M173-C, M177(delG); Eu20, M89-T, M9-C, M45-A; Eu21, M89-T, M9-G, M45-A, M124-T. Haplotypes Eu2, Eu5, and Eu22 were not observed. †Several samples were previously described (10, 11, 28). Samples not previously examined included 23 French, 16 Germans, 39 northern Italians, 45 Sardinians, 58 Croats, 20 Macedonians from northern Greece, 55 Poles, 50 Ukrainians, 20 Syrians, 24 Saami, 43 Udmurts, and 46 Mari.

Forrás: Science 2000. november 10.

A mai európai népek, ma is a rájuk jellemző (genetikai önazonosságukat igazoló és a nyugat-európai népekben legfeljebb alacsony gyakorisággal, ha egyáltalán előforduló) ősi genetikai mar-

kert (Eu19 jelzésű haplotípus) hordozzák. Ennek a magyar minta tagjaiban 60%, a lengyelekben 56,4%, az ukránokban 54%, az udmurtokban 37,2%, a macedónokban 35%, míg a horvátokban 29,3%-os gyakorisággal előforduló markernek a létezése mintegy 40-35 ezer éves múltra becsülhető. Ez az időtartam megfelel a *homo sapiens sapiens* első európai betelepődése óta eltelt időnek, ami kezdetén (a csiszolatlan kőkorszak elején) a neandervölgyi ember által benépesült *Európába Kis-Ázsia és a Balkán felől behatoltak a modern ember első csoportjai*. Következésképpen megállapítható, hogy *világrészünkre az európai népeknek, közöttük a magyaroknak az ősei is ezekkel az első betelepülőkkel érkeztek. A legrégebb európai gén tehát (az M45 leszármazási vonalból eredő Eu19 haplotípus) 40-35 ezer éves – mint az Istállóskő-Szeleta műveltség. A régészek már régen megállapították, hogy ezzel kezdődött a Kárpát-medence rendszeres emberi betelepülése. Ezzel szinte egyidőben megjelent az ugyancsak M45-ből eredő M3-as egyes helyeken Szibériában és később Amerikában is*. E genetikai munkaközösség kollektív véleménye szerint, az europid típusú népcsoportoknak volt még Európába egy *második bevándorlási hulláma is, mintegy 25 ezer éve, elsősorban Közép-Európa térsége felé*. Végül az europidek (a „kaukázusi ember”) harmadik bevándorlási hullámát az újkőkor idején, a jégkorszakvégi klímaváltozásokat követően az ú.n. csiszolatlan kőkorszak korának farmerei Közel-Keletről indult európai terjeszkedése jelentette. Ezt azonban Európa teljes térségében erőteljes társadalmi-gazdasági és nyelvi-műveltségbeli átalakulás (a növénytermesztés és az állattartás kibontakozása ill. az ú.n. indo-európai nyelvek terjedése) kísérte („Új-Európa” a régi „Ó-Európa helyén).

A mai magyarság, embertani felmérése (Henkey 2002, kereken negyvenezer ember felmérési adatai alapján) szerint 54,9%-a a törökös típusokba sorolható. Így a *természettudomány két ága* (embertan és genetika) szükséges és elégséges egybehangzó megállapítása – továbbá tehát *a régészet eredménye*, valamint a Tarih-i Üngürüş mint *írott forrás* (a szkíták, a hunok, az avarok és a magyarok stb., tehát az üngürüşök története) – ügyefogyottá teszi a

150 éves vitát. Ezek a biológiai jellemzők évtízezredek során alig változnak. *Korai történelmünkkel kapcsolatosan most tehát új kérdéseket kell fogalmaznunk, és új válaszokat kell keresnünk – amik nem is annyira újjak, ha az eddigi kutatási eredményeket tárgyilagosan szemléljük.*

Egy népet meghatároz külső testi megjelenése, valamint *szellemi és tárgyi műveltsége. Miután külső megjelenésünk dolga tisztázott, szellemi és tárgyi műveltségünk gyökerei térben és időben kapcsolódnak az embertan, valamint a genetikusok ténymegállapításához, és az eurázsiai nagy lovasműveltségekhez vezetnek.* Ebben az összefüggésben különleges jelentőséget nyer Rawlinson és Lenormant bizonyítása, mely szerint *a kutatók által szumirnak nevezett nyelv az ún. szkíták nyelve.*

Összefoglalólag megállapíthatjuk, hogy noha a magyar műveltség gyökerei behálózzák a világot, a Kárpát-medencében itthon vagyunk 40-35 ezer éve.

Végezetül nyugodtan kijelenthetjük, hogy ősi tudásunkra épülő és a modern kutatási eredményeket tisztességgel felhasználó, részletes őstörténetünk megírásának egyelőre az adatgyűjtő szakaszában vagyunk. Szerény kutatásaink jó irányba haladnak, és rövidesen várható az eddigieknél valóságosabb, részletes magyar őstörténet felvázolása is, ami csakis a kutatók széles körének bevonásával, az egyes tudományágak kutatási eredményeinek tárgyilagos egyeztetésével lehet eredményes. (Lásd 37. sz.: Tízezer év – ezer oldalról. Oktatási segédkönyvünk.) *Ezzel megteremtődik az előfeltevétele egy olyan magyar nemzeti történelmi irodalom kifejlődésének, amelyre egészséges nemzettudat építhető.*

Ennek a nemzettudatnak lehet majd a terméke az a társadalmi rend, amely képes lesz az ősök tiszteletével megőrizni a Hazát és benne egy boldog népet a Kárpátok völgyében.

Epilógus

Minden nemzetnek szüksége van saját mítoszra, mert a nemzeti mítosz a nemzet megmaradásának az alapja. Ha ezt a mítoszt széttűzzák, akkor a nemzet beszélő emberek tömegévé válik, amely tömegből ügyes mesterek azt formálnak, amit akarnak. A mítosz nélküli nemzet olyan, mint a lelkét meggyilkolt, vagy a teste növekedésétől lelki fejlődésével messze elmaradt ember.

A magyar azon kevés és szerencsés nemzetek közé tartozik, amelynek csodás gazdagságú őstörténete van, amely olyan, mint egy hatalmas mítosz. Nagyon sajnálnivaló, hogy ez a „mítosz” csak elég kevésbé ismert és még kevésbé feltárt, de mégis nagyszerű, mert igaz.

A legtöbb nép nem rendelkezik őstörténettel (de vannak ilyen népek!), vagy ha igen, föltárása a mienkénél is kezdetlegesebb fokon áll (de vannak népek, amelyek messze előttünk járnak, például a kínaiak, a japánok, a zsidók). Érvényes ez a megállapítás a tudomány újabb ágainak az eredményeire is. Alig van nép a miénk mellett, amelyet embertanilag ilyen alaposan felmértek volna. Az elemzés mintegy negyvenezer ember adatain alapul. A világon először Magyarország vértérképe készült el, sőt a mi szakembereink állapították meg először, hogy vérünk összetétele eltér a legtöbb, Európában élő nép vérösszetételétől.

Az európai népek származásának és őseik európai betelepédése idejének felderítésére indított kormányközi, közös genetikai kutatás első eredménye (Science 2000. nov. 10. Vol. 290, 1155-1159 old. közli a ZMTE 43. sz. kiadványában is) a magyarság szempontjából felbecsülhetetlen értékű. A genetikai szakterület nemzetközi élvonalának 17 elismert képviselője - közöttük nincs egyetlen magyar - által aláírt jelentés szerint, a legrégebb európai gén, az Eu19, 40-35-ezer éves. Ma legnagyobb előfordulása a magyar mintában van, 60 %. Ezáltal, egy rendkívül alapos, laboratóriumi munkára épülő bizonyítékkal alátámasztják más szakterületen elért tudományos eredményeinket, amely szerint a Kárpát-medencében itthon vagyunk 40-35-ezer éve. Egyesületünk eddig megjelent 52 kiadványában erre bőséges bizonyítékkal szolgálunk.

Magyar, ne hagyd elveszni lelked!

MEGHATÁROZÁS

*a Zürichi Magyar Történelmi Egyesület
Őstörténeti Találkozói számára*

Az alábbi Meghatározásokat egy-egy Őstörténeti Találkozó összes résztvevője (40-80 szakember) fogalmazta és határozatilag elfogadta, a következő Találkozó résztvevői pedig - néha kisebb javítással - a határozatot megerősítették. Ezeket a szövegeket tehát közmegegyezés eredményének tekintjük.

Őstörténeti munkacsoportunk 2005-ben és 2006-ban felülvizsgálta és kisebb javítások után újra jóváhagyta

1. Őstörténet

Magyar őstörténetnek tekintjük a magyarság (külső emberi megjelenésünk, társadalmunk, kultúránk, nyelvünk stb.) kialakulása történetét a legrégebb időtől a kereszténység felvételéig. Vizsgálatainkat kiterjesztjük a következő időre is, az Arpád-ház férfi ágon való feltételezett kihalásáig (1301).

A múltat feltáró törekvések a valósághű magyar történetírást hivatottak segíteni a kutatási eredmények közrebocsátásával és megvitatásával, a magyarság jelenének és jövőjének a szolgálatában.

A magyar őstörténet kutatása csak komplex módon folytatható, a történeti forrásanyag felhasználásával, a társtudományok szoros együttműködése révén. A magyar őstörténet részének tekintjük és ezért kutatnunk kell az olyan népek történetét is, amelyek jelentős része hozzánk csatlakozott, mint például a besenyők, a jászok, az úzok stb. Ilyen komplex kutatást kell a Kárpát-medencében is végezni az eredeti kárpát-medencei összetevő népelem meghatározására. Fontos feladat a székelyek eredetének a tisztázása.

Gondos felderítésre vár a kazár korszak és állam, továbbá az uráli, a turk, valamint az indoeurópai népek magyar őstörténeti vonatkozású múltja és jelene. Beható elemzést kíván népünk szempont-

jából a Kaukázuson túli (déli irányban) népek története is.

A kutatás során állandóan szem előtt tartandó a környező népek kölcsönös egymásra hatása.

2. Őshazánk

Őshazánknak nevezzük azt a földrajzi területet, ahol a magyarság magja és „mi”-tudata (közösségi tudata) kialakult.

A magyarság őshazája nem tévesztendő össze azokkal a területekkel (=szállásterület), ahol őseink időlegesen megállapodtak.

Eddig őshazánk helyére vonatkozólag a legkülönbözőbb elméletek láttak napvilágot, ami szorosan összefügg a rokonság fogalmának tisztázatlanságával (néprokonság, nyelvrokonság stb.) és azzal, hogy az ősmagyarság több ágból tevődött össze, jóllehet a magyarság kialakulásában a fő ág (mag) mellett a többi ág nem játszott elsődleges szerepet.

3. Őseink - rokonaink

A magyarság őseinek tekintjük azokat az eleinket, akiknek a vérségi leszármazottai vagyunk.

A rokonság és ezen belül a néprokonság kérdése őstörténetünk egyik legbonyolultabb része. Az igen fontos nyelvrokonság tisztázása mellett tekintetbe kell venni a genetikai, a kulturális és más rokonsági ismérveket is. Több, eddig rokonnak hitt nyelvről például kiderült, hogy rokonságuk helyett úgynevezett nyelvi szövetség tagjai voltak.

Egyes kiragadott dolgokat vagy jelenségeket rokoni ismertető jegyként lehet felfogni, de nem lehetnek a rokonság döntő ismérvei.

4. Honfoglalásunk

Honfoglalásunkon azt a történelmi eseménysorozatot értjük, amelynek végeredményeképp Álmos és Árpád magyarjai és a hozzájuk csatlakozott népek a Kárpát-medencében véglegesen megtelepedtek. Ide számítjuk azokat az eseményeket is, amelyek a honfoglaláshoz vezettek, illetve annak következményei voltak.

5. Magyar

Magyarnak nevezzük azt a népet, amely Krisztus után ezer táján a Kárpát-medence egészére kiterjedő egységes magyar, keresztény államot létrehozta.

A honfoglaló magyar nép külső testi megjelenésére nézve

- mintegy felerészben turanid, pamiri és elő-ázsiai jellegű;
- nyelve a magyar, amely a ragozó nyelvek csoportjába tartozik (agglutináló, azaz a szótó a toldalékolás hatására nem változik);
- írásosan áthagyományozott jogtörténete azzal a Vérszerződéssel kezdődik, amely a honfoglalás előtt Álmost tette meg legfőbb vezetővé. E jogtörténet gerince az Aranybulla (1222) és a Szent Korona tana (1351).

A fentiek a mai magyar népre is jellemzőek, valamint az, hogy

- nemzeti azonosságtudata van;
- vallása túlnyomó többségben a nyugat-európai latin keresztényiség történelmi fejlődését követi. Vallási téren jellemzője a nagyfokú türelmesség;
- öröklődő sajátosságaiban jelentős mértékben őrzi ősei tulajdonságait, amelyek némelyike a másoknál megfigyeltektől eltér;
- ősi sajátos tárgyi és szellemi műveltséggel rendelkezik, amelyből kiemelkedik önálló írása (rovásírás), népművészete,

mythológiája, valamint zenei anyanyelve, amelyre jellemző az ötfokúság és a párhuzamos szerkezet, az ereszkedő dallam és a hangsúlytalan végződés.

6. Kalandozásaink

„Kalandozásaink” fogalmán azokat a hadjáratainkat értjük, amelyeket eleink utolsó honfoglalásunk körüli időben, a Kárpát-medencén kívüli területeken folytattak. Eddigi ismereteink szerint ezekben a hadjáratainkban a Kárpát-medence akkori többi lakói (avarok, sclávok stb.) is részt vettek.

A korabeli rendelkezésünkre álló külföldi írott források ezeket a hadjáratainkat úgy tüntetik fel, mint rablóhadjáratokat. A tények szakszerű elemzése alapján azonban kimutatható, hogy ezek a hadjáratok döntő többségükben, a magyar diplomáciának a korban szokásos kiegészítői voltak. A valóságos, vagy a feltételezett ellenfél erejének a felmérését, esetleg megsemmisítését szolgálták, szinte kivétel nélkül más erőkkel, államalakulatokkal szövetségben.

Ezen típusú hadjárataink megszűnése az akkori európai erőviszonyok alakulásával (egységes német császárság kialakulása stb.), másfelől a magyar állam belső megszilárdulásának a tényével függött össze.

7. Államalapításunk

A magyarok Európa területén elsők között egységes és római keresztény államot hoztak létre, amely több, mint egy évezredes alapítása óta és helyén napjainkig folyamatosan fennáll.

Ezen állam irányítására a magyarság vezette be és tartja fenn azt a rendszert, amelyet ma parlamentarizmusnak nevezünk.

Államalapításunk legfontosabb eseményei:

- a Vérszerződéssel kezdődő és a latin kereszténység gyakorlataival összhangba hozott jogrendünk kialakítása;
- Álmos illetve Árpád népének vonulása a Kárpát-medencébe;
- a Kárpát-medence teljes elfoglalása Álmos, majd Árpád magyarjaival és a hozzájuk csatlakozott népekkel;
- a honfoglalást követő katonai és diplomáciai tevékenység;
- a kereszténység felvétele, valamint államunk és a királyság intézményének megszervezése, amelynek során a feudalizmus egyes elemei is meghonosodtak hazánkban.

Molnos Zoltán rajza

ACTA HISTORICA HUNGARICA TURICIENSIA

Publikationen des Ungarisch Historischen Vereins Zürich
A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület kiadványai

Évfolyam	Szám	A kiadvány megnevezése	Sorszám
I.	1	Első (Benidorm 1986) Magyar Őstörténeti Találkozó Előadásai és Iratai. Zürich, 1991. ISBN 963 02 8926 1	1
II.	1	A Második (Zürich 1987) Magyar Őstörténeti Találkozó Előadásai és Iratai. Zürich, 1993. ISBN 963 02 8926 2	2
III.	1	A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Harmadik (London 1988) Magyar Őstörténeti Találkozó Előadásai és Iratai. ISBN 963 85684 5 3	25
IV.	1	A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Negyedik Magyar Őstörténeti Találkozó Előadásai és Iratai. (Felsőőr/ Oberwart 1989) Budapest-Zürich, 2005. ISBN 963 9349 10 0	46
V.	1	Csihák György: A magyar parlamentarizmus ezer éve. Budapest, 1990. ISBN 963 02 8925 3	6
V.	2	A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Ötödik Magyar Őstörténeti Találkozó Előadásai és Iratai. (Altenberg 1990) Budapest-Zürich, 2005. ISBN 963 9349 09 7	49
VI.	1	A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Hatodik Magyar Őstörténeti Találkozó Előadásai és Iratai.) (Szent Gallen 1991) Budapest-Zürich, 2005. ISBN 963 9349 08 9	47
VII.	1	A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Hetedik Magyar Őstörténeti Találkozó Előadásai és Iratai. (Szentendre 1992) Budapest-Zürich, 2005. ISBN 963 9349 09 7	51
VII.	2	Magyarok Őstörténete. Zürich-Budapest, 1992. ISBN 963 02 8925 3; második kiadás 1996. ISBN 963 85274 6 3; harmadik bővített kiadás 2007. ISBN 963 9204 37 4	3
VII.	3	A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Első (Szeged 1992) Magyar Történelmi Iskolájának Előadásai és Iratai. Zürich, 1993. ISBN 963 8465 00 X	4
VIII.	1	Magyar Történelmi Tanulmányok 1. Zürich, 1993. ISSN 1217 4629	5
VIII.	2	A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Második (Tab 1993) Magyar Történelmi Iskola Előadásai és Iratai. Budapest-Zürich, 1994. ISBN 963 04 4413 5	9
VIII.	3	A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Nyolcadik (Kaposvár 1993) Magyar Őstörténeti Találkozó Előadásai és Iratai. Budapest-Zürich, 1999. ISBN 963 85684 2 9	23
IX.	1	A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Kilencedik (Tapolca 1994) Magyar Őstörténeti Találkozó Előadásai és Iratai. Budapest-Zürich, 1995. ISBN 963 85274 1 2	15

Évfolyam	Szám	A kiadvány megnevezése	Sorszám
IX.	2	A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Harmadik (Tapolca 1994) Magyar Történelmi Iskolája Előadásai és Iratai. Budapest-Zürich, 1994. ISBN 963 85274 2 0	11
IX.	3	Die Frühgeschichte der Ungarn. Zürich-Budapest, 1994. ISBN 963 85 274 4 7. Zweite erweiterte Ausgabe 2007. ISBN 963 9204 30 7	10
IX.	4	Nagy Gyula: Az ellopott magyar őstörténet. I. Budapest-Zürich, 1994. ISBN 963 04 4112 8	7
IX.	5	A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Első (Székelyudvarhely 1994) Övezeti Történeztalálkozó Előadásai és Iratai. Budapest-Zürich, 1994. ISBN 963 85274 2 0	12
IX.	6	A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Második (Komárom 1994) Övezeti Történeztalálkozó Előadásai és Iratai. Komárom-Komárno-Zürich, 1995. ISBN 963 85274 3 9	14
IX.	7	Képeslapok magyar történelmi motívumokkal. 8 különféle, szimpla és dupla, színes	8
X.	1	A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Tizedik (Tapolca 1995) Magyar Őstörténeti Találkozó és Negyedik Magyar Történelmi Iskola Előadásai és Iratai. Budapest-Zürich, 1996. ISBN 963 85274 8 X	17
X.	2	Csihák György: Beszélgetés népemmel a hazánkról. ISBN 963 85274 5 5	13
X.	3	A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Erdélyi Övezeti Történeztalálkozó (1995-1999) Előadásai és Iratai. Csikszereda-Budapest-Zürich, 2000. ISBN 963 85684 9 6	30
XI.	1	Honfoglalásunk és előzményei. (Tapolca 1996) Keresztény egyházak és történelmi szerepük a Kárpát-medencében. Budapest-Zürich, 1997. ISBN 963 85684 1 0	20
XI.	2	Csámpai Ottó: Nemzet és társadalom. Bevezetés az etnoszociológiába. Budapest-Zürich, 1996. ISBN 963 85684 02	19
XI.	3	Germann Georg: Ungarisches im Bernischen Historischen Museum. A Berni Történelmi Múzeum magyar emlékei. Bern-Budapest, 1996. ISBN 963 85274 9 8	18
XI.	4	Csihák György: Ex Oriente Lux. Budapest-Zürich, 1996. ISBN 963 85274 7 1	16
XII.	1	Magyar út és nehézségei a nemzetállamtól az övezetek Európájába a huszadik század fordulóján. Avarok – onogurok – magyarok. (Tapolca 1997). Budapest-Zürich, 2005. ISBN 963 9349 11 9	50
XIII.	1	Nagy Kálmán: A honfoglalás hadtörténete. Budapest, 1998. ISBN 963 7810 97 8 (Közösen a Szabadtér Kiadóval)	21
XIII.	2	A honfoglalás és az 1848-1849-es magyarországi polgári forradalom és szabadságharc évfordulójára. (Tapolca 1998). (324 oldal) Budapest-Zürich, 2001. ISBN 963 86100 5 0	31

Évfolyam	Szám	A kiadvány megnevezése	Sorszám
XIV.	1	Az első világháború és magyar történelmi következményei (1914-1921). Szent István és a magyar államalapítás. (Tapolca 1999) Budapest-Zürich, 2004. ISBN 963 9349 02 X	42
XIV.	2	Csihák György: Válasz népem kérdéseire a hazánkról. Budapest-Zürich 1999	22
XIV.	3	Die Ungarn und die Abtei Sankt Gallen. Magyarok és a Szent Galleni Apátság. ISBN 963 85684 3 7 (Közösen St. Gallen Kanton levéltárával) – Második kiadás: 2002. ISBN 963 86100 8 5	24
XIV.	4	Csihák György: A magyar nemzet múltja * Szent István király életműve és a magyar államalapítás * A bambergi lovas * Sacra Regni Hungarici Corona és a magyar közjogi rendezés kérdései ma * Magyar - nép - kisebbség. Budapest-Zürich, 1999. ISBN 963 85684 6 1	26
XIV.	5	Fünfzehn Jahre UHVZ - A ZMTE tizenöt éves 1985 - 1999. Zürich-Budapest, 1999. ISBN 963 85684 7 X	27
XIV.	6	Nagy Gyula: Az ellopott magyar őstörténet II. Budapest-Zürich, 1999. ISBN 963 85684 4 5	28
XV.	1	A magyar műveltség gyökerei. Az 1930-as évek magyar műveltsége. (Felsőőr/Oberwart 2000) Budapest-Zürich, 2004. ISBN 963 86100 3 4	41
XV.	2	Délközép Kárpát-medence műveltsége, különös tekintettel a sárközi települések és népi műveltségük fejlődésére. (Sárköz-Decs 2000) Decs-Zürich 2004. ISBN 963 9349 03 8	39
XV.	3	Közös jelen, múlt és jövő Észak Kárpát-Medencében, különös tekintettel a gömöri tájegységre. (Rozsnyó 2000) Rozsnyó-Budapest-Zürich, 2002. ISBN 963 86100 2 6	38
XV.	4	Csihák György: Dunhuang barlangképei és a Sászi agyagkatonák néma üzenete a magyar műveltség gyökereiről. Budapest-Zürich, 2000. ISBN 963 85684 8 8	29
XVI.	1	Magyar haditechnika és magyar hadjáratok a kora középkorban. A második világháború és történelmi következményei Magyarországra szempontjából (1939-1949). (Szentendre 2001) Budapest-Zürich, 2002. ISBN 963 86100 6 9	35
XVI.	2	Barabási László: Nemes Székely Nemzet – Csillagösvényen. Csiksomlyó-Budapest, 2001. ISBN 963 86100 4 2	32
XVII.	1	Csihák György: Magyar nempolitikai írások. Budapest-Zürich, 2002. ISBN 963 86 100 0 X	33
XVII.	2	Kiadványaink tartalomjegyzéke – Vereinspublikationen mit Inhaltsübersicht. Zürich-Budapest, 2002. ISBN 963 86 100 7 7	34
XVII.	3	Achtzehn Jahre UHVZ – A ZMTE tizennyolc éve 1985-2002. Zürich-Budapest, 2002. ISBN 963 86100 9 3	36
XVIII	1	Magyar Történelem. Tízezer év – ezer oldalról. Oktatási segédkönyv a magyar történelem tanításához. (636 oldal) Budapest-Zürich, 2003. ISBN 963 86100 1 8	37

Évfolyam	Szám	A kiadvány megnevezése	Sorszám
XVIII	2	A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Tizenhetedik Magyar Őstörténeti Találkozó és Tizenegyedik Magyar Történelmi Iskola Előadásai és Iratai. (Budapest 2003) Budapest-Zürich, 2004. ISBN 963 9349 06 2	43
XIX.	1	A magyar huszárság története. A lovasműveltség sajátosságai. Az első magyar huszártörténeti konferencia keretében. (Nyíregyháza, 2004) Budapest-Zürich, 2004. ISBN 963 9349 07 0	45
XIX.	2	Zwanzig Jahre UHVZ – A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület 20 éve 1985-2004. Zürich-Budapest, 2004. ISBN 963 9349 05	44
XIX.	3	Csihák György: Forog a történelem kereke... Budapest-Zürich, 2004. ISBN 963 9349 04 6	40
XX.	1	Csámpai Ottó: Nemzet és társadalom. Bevezetés az etnoszociológiába. Második, bővített kiadás. Közösen a Heraldika Kiadóval. Budapest-Zürich, 2005. ISBN 963 9204 38 2	48
XXI.	1	Acta Historica Hungarica Turiciensia. Kiadványaink tartalma. Budapest – Zürich 2006. ISBN 963 9204 37 4	52

* Sorszám a megjelenés időpontja szerint

Zürichi Magyar Történelmi Egyesület CH-8047 Zürich, Schweiz, Postfach 502.
zmt@freemail.hu
www.zmte.hu

UNGARISCH HISTORISCHER VEREIN ZÜRICH

ZÜRICHI MAGYAR TÖRTÉNELMI EGYESÜLET

ASZTALTÁRSASÁGAINK – UNSERE TAFELRUNDEN

AUSTRALIA

István **Nagy** (Adelaide)
2/13 Lassie Ave.,
Windsor Gardens SA 5087
T: +61/8/83678581
vandomis@webmedia.com.au

Géza **Katona** (Hobart)
11 Zomay Ave., Dynnyrne
7005
Tasmania
T: +61/3/62233174
katona@tasmail.com

József **Kozsik** (Melbourne)
9 Hilbert Courth
East Oakleigh Vic. 3166
T: +61/3/95684590

Károly **Gerecs** (Sydney)
13 Bangalla Road
Concord West NSW 2138
T: +61/2/97431748
gerecs@tpg.com.au
gerecs@hotmail.com

AUSTRIA

László **Kelemen**
A-7501 Unterwart 300
T: +43/3352/312875
E-levél: office@umiz.at

MAGYARORSZÁG

Sancz Klára Lujza
H-1117 Budapest,
Hamzsabégyi u. 20.T:
+36/1/2095960
sancz@freemail.hu

Pintér István
H-6800 Hódmezővásárhely
Esze Tamás u. 3.
T: +36/62/238391
konyvtar@nlvk.hu

NEUSEELAND

Steven Andras **Toth**
12 Webb Street, Christchurch
T: +64/3/3557448

ROMANIA

László **Barabási**
Széki út 157,
RO-530203 Miercurea Ciuc
T: +40/98/302501
barabasil@freemail.hu

SERBIA

Lajos **Szabó**
Partizanskih baza 17
YU-24000 Subotica
T: +381/24/547504
empe@tippnet.co.yu

SLOWAKIA

Kornélia **Csala**
Másiarska 59
SK-040 01 Košice
T: +421/55/6254184
+421915930638@orangemail.sk

Dr. Ottó **Csámpai**
Vyšehradská 13
SK-851 06 Bratislava
T: +421/903/453514
csotto@007.sk

Zoltán **Beke**
Dovëiková 1
SK-048 01 Rožnava
T: +421/905/968338
beke@pobox.sk

SWEDEN

Frigyes **Hutter**
Kantygängan 8
SE-42147 Västra Frölunda
(Göteborg)
T: +46/31/479789
friedrikhutter@hotmail.com

**A ZÜRICHI MAGYAR TÖRTÉNELMI EGYESÜLET
MAGYAR TÖRTÉNELMI ISKOLÁI**

- 1) *Szeged, 1992. augusztus 23-29.*
Szervező: Fejes Pál
A Magyar őstörténet-kutatás és írott forrásai, nemzeti szimbólumaink (4. sz. kiadvány ISBN 963 8465 00X)
- 2) *Tab, 1993. augusztus 15-21.*
Szervező: Darai Lajos
A történelemkutatás módszertana, magyar őstörténet, magyar ősműveltség. * Műveltségünk keleti kapcsolatjai, középkori és újkori történelmünk (9. sz. kiadvány ISBN 963 04 44135)
- 3) *Tapolca, 1994. augusztus 13-20.*
Szervező: Pandula Attila
Helyünk és szerepünk a Kárpát-medencében, Közép-Dunántúl, Veszprém megye, Balaton-felvidék
(15. sz. kiadvány ISBN 963 85 274 12)
- 4) *Tapolca, 1995. augusztus 13-20.*
Szervező: Pandula Attila
A Kárpát-medence népei (17. sz. kiadvány ISBN 963 85274 8 X)
- 5) *Tapolca, 1996. augusztus 11-18.*
Szervező: Pandula Attila
A keresztény egyházak és történelmi szerepük a Kárpát-medencében (20. sz. kiadvány ISBN 963 85684 1 0)
- 6) *Tapolca, 1997. augusztus 10-17.*
Szervező: Pandula Attila
A nemzetállamtól az övezetek Európájába a 20. században (50. sz. kiadvány ISBN 963 9349 11 9)
- 7) *Tapolca, 1998. augusztus 1-8.*
Szervező: Pandula Attila
Az 1848-1849-es magyarországi polgári forradalom és szabadságharc (31. sz. kiadvány ISBN 963 86100 5 0)
- 8) *Tapolca, 1999. augusztus 1-8.*
Szervező: Pandula Attila
Az első világháború és magyar történelmi következményei (1914-1921) (42. sz. kiadvány ISBN 963 9349 02 X)
- 9) *Felsőőr-Oberwart, 2000. augusztus 6-8.*
Szervező: Pandula Attila
Az 1930-as évek magyar műveltsége (41. sz. kiadvány ISBN 963 86100 3 4)

- 10) *Szentendre, 2001. augusztus 5-12.*
Szervező: Pandula Attila
A második világháború és történelmi következményei Magyarország szempontjából (1939-1949) (35. sz. kiadvány ISBN 963 86100 6 9)
- 11) *Budapest, 2003. augusztus 3-9.*
Szervező: Boda József
A magyar polgári rendvédelem a 19. és 20. században (magyar csendőrség, rendőrség, büntetés-végrehajtás, határőrség, vám- és pénzügyőrség, koronaőrség) (43. sz. kiadvány ISBN 963 9349 06 2)
- 12) *Nyíregyháza 2004. július 25 - augusztus 1.*
Szervező: Bene János, Nagy Kálmán, Pál János
A magyar huszárság fejlődéstörténete (45. sz. kiadvány ISBN 963 9349 07 0)
- 13) *Mártély, 2006. július 9-15.*
Szervező: Zachar József
1456 Nándorfehérvár – 1606 Zsitvatorok – 1956 Budapest

AJÁNLÓ

A Kodolányi János Főiskola (KJF)
és a
Zürichi Magyar Történelmi Egyesület (ZMTE)
ajánlja, szervezi és lebonyolítja

A MAGYAR TÖRTÉNELEM TANÍTÁSÁNAK
TARTALMI ÉS MÓDSZERTANI MEGÚJÍTÁSA
c. programot

*a Magyar Köztársaság oktatási minisztere
T 300730-1676/1999 sz. alapítási és
T 302460-780/1999 sz. indítási engedélyével
(Nyt. sz.: 02-008-04; Akkr. sz.: AL 0517)*

általános- és középiskolai történelemtanárok számára.
Irányítja a ZMTE Tudományos Tanácsa.

*Megszervezhető bármely településen, ahol megfelelő hely és
legalább 20 hivatalos jelentkező van. A szomszédos országokban az
oktatók költségének egy részét a két szervező intézmény vállalja.*

A legjobb vizsgázók bekerülhetnek oktatóink közé, előadhatnak
a ZMTE iskoláiban, történelmi találkozóin, előadásuk rangos kiad-
ványba kerülhet.

A továbbképzés időtartama 120 óra.

Előfeltétel: főiskolai vagy egyetemi végzettség.

Kérje ingyenes, részletes tájékoztatónkat és tantervünket:

dr. Darai Lajos Ph. D.,
kutatóprofesszor, főiskolai tanár, a továbbképzés felelőse

Kodolányi János Főiskola
Cím: H-8000 Székesfehérvár, Fürdő utca 1.
Telefon: +36 (22) 543-330, Fax: +36 (22) 543-391
E-levél: lmdarai@mail.kodolanyi.hu – Internet:
www.kodolanyi.hu

UNGARISCH HISTORISCHER VEREIN ZÜRICH

TORISCHER VEREIN

INFO

Ungarisch Historischer Verein Zürich
Zürichi Magyar Történelmi Egyesület
Dreimal nominiert für den "René Descartes Prize" der Europäischen Union
Háromszor jelölve az Európai Unió "René Descartes" tudományos díjára

Sekretariat der Treffen zur Frühgeschichte der Ungarn
Magyar Óstörténeti Találkozók Titkarsága
CH-8047 Zürich, Postfach 502
Postscheckkonto: Zürich 80 36214-1
www.zmte.hu
zmte@freemail.hu
Präsident/Elnök: Dr. György J. Csihák
Telefon: +43/3352/31872

Gemeinnütziger Verein. Svájci Közérdekű Egyesület

Kapcsolati cím Magyarországon
Sancz Klára Lujza
H-1117 Budapest, Hamzsabégi u. 20.
T: +36/1/2095960
sancz@freemail.hu

Nyilvános előadás
minden hónap utolsó előtti csütörtökjén 17 órakor
H-1051 Budapest, Arany János u. 10. Telefon:
+36/1/3112248
www.aranytiz.hu
aranytiz@aranytiz.hu

